

Seksagesima- 2. tekstrække

Nygårdskirken 4. februar 2024, kl. 10.30

Tekst: Markusevangeliet 4,26-32

Salmer: 745; 401; 156; 330; 321, v.1; 717

Gud, sæt grænser for os og befri os. Amen.

Det *mindste* frø bliver til et *stort* træ: Det giver lidt lettelse til os, der frygter, at vi ikke er gode nok! Men Jesus lover os endnu større befrielse: Se, siger han: Livets mening findes ikke i de resultater, du selv opnår – livets mening kommer til dig fra Gud! Og så sammenligner Jesus Gud med sennepsfrøet.

Spændende! Sennepsplanter var nemlig i hans samtid besværligt *ukrudt*! Selv med hårdhændet bekæmpelse er de umulige at slippe af med: De spreder sig overalt og kan lynhurtigt kvæle alle andre afgrøder. Og sådan, siger Jesus, er Gud! Helt ude af vores kontrol! Gud *giver* os livets mening, og den breder sig hos os og i os uanset hvad vi kan og gør og vil! Gud kan vi ikke styre! Vi prøver ellers for fuld kraft at udrydde det, Gud sår i os, og overhøre Hans advarsler: Som Adam og Eva ved Kundskabens træ, tager vi, hvad vi vil have og vil ikke acceptere, at Gud sætter grænser for

Seksagesima- 2. tekstrække

os. Og *vi* spreder os – måske som ukrudt: Over 8 milliarder mennesker er vi nu. Flere og flere af *vores* art – men også færre og færre plante- og dyrearter. Har vi måske alligevel grebet ind i balancer, vi ikke kan magte? Er vi ved at save den gren over vi selv sidder på? Det vi kalder ukrudt, er jo planter der bare lever dér, hvor *vi* ikke vil have dem! Ukruddet er også Guds skabninger – og Roundup er *vores* opfindelse: Hver gang vi fjerner en mælkebøtte, udfordrer vi Guds plan! Vi kan styre vores egen død med pacemakere, hjertestartere mm. – og nogle kommer til at leve længere og *lide* længere ... så længe at andre vil lave love, der giver os ret til at slå de lidende ihjel, når vi ikke kan holde dem ud længere. Har vores udfoldelse måske allerede overskredet en usynlig grænse – så at naturen nu slår igen, og vores succeser bliver vores undergang? Mennesket vil have alt – Gud skal ikke sætte grænser for os! Og det gør Han så alligevel! Og om ikke før, så bliver det dér, vi møder Ham: Ved vores grænse. I vores afmagt møder vi Gud. Når vi mister grebet, mister helbredet, mister hinanden. Og dér i afmagten møder Gud os med befrielsen og kærligheden: Dér ved vi hvor meningen

Seksagesima- 2. tekstrække

kommer fra – at det ikke er fra vores dygtige og magtfulde præstationer. Nej, det der *glæder* os, så vi ikke har ord for det – det der *griber* os, så vi ikke kan være i os selv, men må give slip og overgive os – det kommer ikke *fra* os men *til* os. Af sig selv – uden at vi har gjort nogen indsats. Kommer til os som gaver uanset hvor begrænsede vi er. Gud holder os fast i sin kærlighed og forhindrer, at vi nogensinde skal kunne rive livets magt til os som vores egen succes, at vi nogensinde skal kunne bemægtige os kærligheden og bruge den, som vi vil. Vi skal ikke trække i gulerødderne for at få dem til at gro – vi skal ikke kvalificere os til kærlighed. Gulerødder, fred og kærlighed er gaver, som vi kan være så heldige at få. Helt uafhængigt af hvor gode vi er eller ikke er. Gaver som vi flittigt kan høste og række andre og være så heldige, at de vil tage imod. Dér hvor vi indser vores afmagt – dér ser vi, hvordan Guds rige uafhængigt af vores indsats vokser frem med gulerødder, fuglesang og kærlighed og slet ikke er til at styre!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.